

Юрба і я... Ми плаваєм в тумані
Напівзаснулих улиць. Угорі,
Мов одноокії потвори, ліхтарі
Свої нам шлють усмішки тьмяні.
Сміється місто реготом копит,
Що зрине враз і десь замре поволі,
Мов бурний спогад давніх літ
Про давні радощі і болі,
А небо плаче в унісон
З душею й серцем... Ті ридання
Жахливо мовчазні,—
Немов у сні
Під стогін здавлений, тяжкі зітхання
Душа моя справляє похорон.
їх чую тільки я та... панна
Чужа, незнана,
Хвилинний друг самотників нічних..
"Чому так кинулась від мене?..
Нестямний жах урвав твій штучний сміх
І стиснув серденько шалене...
Ха-ха! угледіла зненацька панна,
Що ятриться в душі моїй кривава рана?..
Ха-ха! не рана, ні—кохання то моє.
Мій скарб над всі скарби коштовний!
Тому й екстаз мій молитовний
Так гостро вразив серденько твоє.
Одбившись— жахом у очах.
Хитнулась набік ти, мов п'яна,
Мов і твоя розкрилась знову рана—
Вся в квітах і сльозах.
Як то було давно колись...
Палало серце, розум кволий
Вжахнувся розкритої безодні...
Ми хутко розійшлись,
Щоб більш не бачитись сьогодні,

Щоб більш не стрінутись ніколи.
Ти понесла невідомо куди .
Отруту спогадів нежданих,
А я — кошмар солодкої нуди
І муку образів коханих..."

1915